

**AQUELL SENTIMENT
QUE ES DIU AMOR**

PREMI POESIA

AMOR GENUÍ

Conegué l'amor romàntic
vessat de frases al·legòriques,
d'anhels inimaginables
i gairebé exageradament impossibles
dins l'estat racional
que l'enamorament transfigura en irracional,
transportant-te a la quimera
de la màgia i de la fantasia.
El món esdevé acolorit
en tonalitats enginyades,
inventades en cada experiment de seducció
quan els cossos van destapant-se,
sentint-nos abstrets i abduïts.
Els ulls s'enceguen a la imperfecció
i l'única presència visual és el perfecte.
Les papallones aletegen efusivament dins teu
i els batecs incontrolables
sonen com un rellotge espatllat
que accelera les hores en curts moments.
Vius una plenitud incommensurable
que t'omple d'exaltació invulnerable
i demoleix qualsevol raonament.
Conegué l'amor romàntic

fins que agonitzà, morint,
sense voler recordar el perquè.
He recuperat l'amor genuí,
l'amor en la forma més pura,
més autèntica, la que perpetua,
no demana, solament dona
i en donar reps multiplicat per cent i mil.
És la comprensió en una mirada,
les paraules més dolces
en les carícies sobtades.
És el despertar a la matinada
amb una besada rebuda en acomiadar-se.
És rebre escalfor als teus peus gelats
amb els seus envoltant-te.
És callar el teu dolor
per no crear patiment ni malestar.
És reconèixer quan està patint
encara que tengui els llavis silenciats.
És crear un món present amb ell
i veure un futur de les mans plegats.
És caminar junts mirant el mateix punt
i fent camí, deixar un mateix solc trepitjat.
És vèncer junts les penalitats
i riure les mateixes alegries,

els mateixos moments de felicitat.

És l'amor que no és frívol ni bast,

no és pornogràfic, ni possessiu,

ni d'obsessió malalt.

És tendre, respectuós i delicat,

és generós, sensible i entregat.

És la utopia de l'amor real

que alguns, sortadament,

la vida ens ha donat.

AMOR I MATEMÀTIQUES

Estimar és una embranzida

plena de logaritmes impossibles,

però si l'amor és immens,

els números es transmuten

en partícules poètiques

on qualsevol fórmula es pot resoldre,

tot es veu color de rosa,

l'enigma et fa un ullet,

els càlculs encaixen,

els resultats quadren

i ho veus tot esclarit i planer,

ple de desig il·lusionant

que t'obra el portell a un nou univers.

Noto papallones que revolten
sense saber prou d'on venen
o si surten d'un cau nigromant
que no em deixen dormir ni reposar,
sacsegen fins a quedar marejades,
el meu cos fluctua i s'altera
i allibero hormones incontrolables
d'amor i de plaer.

Mai havia sentit el que per tu sento,
embabat en contemplar-te
i quan desapareixes entre un fum
que s'emporta el vent,
no faig més que tremolar
com si encara els meus braços et tingués,
no faig més que sospirar
amb alè feixuc, com els anys que tenc,
fins a un nou i anhelat retrobament.

La vida és així de complicada,
com els problemes d'àlgebra,
les equacions de segon grau,
les integrals, les derivades,
les divisions i rels quadrades.

Les matemàtiques pures
tenen resultats exactes,
les decisions que prenem

no sabem si la solució és la que cerques
o si a la fi és un conjunt de coincidències
on som un nombre, potser amb decimals,
i una bona o mala barreja
suma o resta el que vius i ets.

ANAR...

Gel flamejat, abrasador,
que percep amb punxades doloroses
el meu cor assaltat, ferit,
i capsulat de tristor.

Indefugible de patir,
trenca amb trossos sagnants,
res ja no té raó ni sentit
i les portelles es tanquen en clau.

Sols deixaré un trau
per arribar-me un fil de llum
que no em deixi del tot morir
ni pugui ser esclau de ningú.

Inflaré els pulmons amb lentitud
i em deixaré anar, anar...
albiraré els horitzons llunyans

i remaré fins a arribar molt lluny.

No vull sorolls estridents
ni omplir-me de crítics buits,
m'enfortiré amb llapis i un paper
i m'endinsaré en un somni d'amor, curull.

Em distrauré amb el vol dels ocells,
les forces amb harmonia desgastaré
i quan l'alè no arribi al pit,
el temps s'esgotarà i el poema morirà, exhaurit.

ANGÚNIES INESPERADES

Llàgrimes que la gola s'empassa
tan tendres i tan sensibles,
desenteranyinant les angúnies
que de sobte es presenten inesperades.

Aguanten fermes i amb coratge
aparentant força valentia,
quan el cor s'esmicola en runes
i s'aferra a un fil de l'esperança.

Els dies silents no passen,
els precés es recreen de gosadia,
la consciència no troba l'astúcia
per deixar la ment alliberada.

Les nits romanen vetades,
alterades, afligides i deixondides,
els somnis dolços s'escarrufen
deixant la penombra desvetllada.

L'alegria queda encapotada
per la tristor que la cobreix amb rebel·lia,
els llaments em dificulten
escoltar en lucidesa el consol de les paraules.

Els sons són músiques callades
que la pena emmudeix com un delictes,
les notes vaguen perdudes
fins que la salut venci a la malaltia.

Les pregàries han sigut escoltades,
les mans sabies s'exulten d'alegria,
s'han fulminat les pors i els dubtes
i un nou futur s'enfoca a la vida.